

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 707/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., M. I., A. B., Š. V., J. V., M. Š. a A. K., Jánošíkova 8494/15A, Žilina, zastúpených advokátom JUDr. Ľubošom Petrovským, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 13 C 806/2002 z 9. septembra 2013 a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11 Co 132/2013 z 25. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K., M. I., A. B., Š. V., J. V., M. Š. a A. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2014 doručená sťažnosť J. K., M. I., A. B., Š. V., J. V., M. Š. a A. K. (spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Ľubošom Petrovským, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C 806/2002 z 9. septembra 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 132/2013 z 25. júla 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sa návrhom podaným okresnému súdu domáhali určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej 13. novembra 1992. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 13 C 806/2002 z 5. septembra 2007 žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 Co 109/2012 zo 7. marca 2013 potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

Následne boli sťažovatelia uznesením okresného súdu zaviazaní zaplatiť žalovaným trovy konania. Na základe ich odvolania krajský súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie okresného súdu tak, že zmenil (znížil) výšku náhrady trov konania, ktoré boli sťažovatelia povinní uhradiť.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu, ktorými boli zaviazaní na úhradu trov konania, nespĺňajú požiadavky kladené na rozhodnutie vyplývajúce z Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), a to, že úlohou všeobecného súdu je v rozhodnutí vyjadriť konkrétny, záväzný a nezameniteľný právny názor na konkrétne skutkové dôvody. Krajský súd, ktorý o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, podľa názoru sťažovateľov svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, pretože neodpovedal na námietky sťažovateľov uvedené v odvolaní, v ktorých sťažovatelia poukazovali na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v danej veci. Uvedené tvrdenie sťažovateľov bolo založené na skutočnosti, že všeobecné súdy ich žalobu zamietli pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti kúpnej zmluvy po tom, ako *„boli vo veci vydané súdom prvého stupňa tri neprávoplatné rozsudky, ktoré boli predmetom preskúmania v rámci odvolacieho konania na Krajskom súde v Prešove,*

a v rámci dovolacieho konania na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Ani jeden zo súdov počas jedenástich rokov trvania konania nekonštatoval nedostatok naliehavého právneho záujmu. Až v štvrtom rozhodnutí prvostupňového súdu sa objavuje tento argument, ktorý však úplne odlišne pokiaľ ide o jeho odôvodnenie posúdil a odôvodnil Krajský súd v Prešove.“.

Sťažovatelia ďalej poukázali na predchádzajúce rozhodnutia týkajúce sa danej veci vydané v konaní o neplatnosť darovacej zmluvy, ktorá predchádzala uzatvoreniu kúpnej zmluvy, ktorej neplatnosť bola predmetom tohto konania. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 C 1592/98 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 218/2002 žalobe o určenie neplatnosti darovacej zmluvy určil, že darovacia zmluva je neplatná. Predmetom tejto zmluvy boli aj nehnuteľnosti, ktoré boli neskôr spornou kúpnu zmluvou prevedené na žalovanú T. V. V prípade aplikácie odôvodnenia krajského súdu v rozsudku sp. zn. 11 Co 109/2012 zo 7. marca 2013 o nedostatku naliehavého právneho záujmu mal byť podľa názoru sťažovateľov aj tento návrh zamietnutý. Taktiež v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 257/93, ktorého predmetom bolo určenie neplatnosti tej istej darovacej zmluvy, súd o návrhu konal a tento nebol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu zamietnutý. Uvedené skutočnosti sú podľa názoru sťažovateľov dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktorý by žiadnemu z účastníkov nemalo byť priznané právo na náhradu trov konania.

Sťažovatelia tiež argumentovali, že v čase podania návrhu na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy nemohli predvídať, že všeobecné súdy totožnú otázku existencie naliehavého právneho záujmu posúdia v dvoch konaniach rozdielne.

Uznesenie krajského súdu je podľa názoru sťažovateľov arbitrárne a neodôvodnené do tej miery, že ním došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okresný súd, ako aj krajský súd sa vo svojich rozhodnutiach odchyľili od znenia príslušných nimi aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia ústavnému súdu navrhli, aby takto rozhodol:

„1./ Základné právo sťažovateľov 1. až 7. vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/132/2013 zo dňa 25.07.2014 porušené bolo.

2./ Základné právo sťažovateľov 1. až 7. vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Poprad č. k. 13C/806/2002 zo dňa 09.09.2013 porušené bolo.

3./ Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/132/2013 zo dňa 25.07.2014 zrušuje, zrušuje uznesenie Okresného súdu Poprad č. k. 13C/806/2002 zo dňa 09.09.2013 a vec vracia Okresnému súdu Poprad na ďalšie konanie.

4./ Porušovatelia sú povinní sťažovateľom nahradiť spoločne a nerozdielne trovy súdneho konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, či už pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 195/04, I. ÚS 11/05).

Sťažovatelia sťažnosťou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu, ktorým tento zaviazal sťažovateľov (žalobcov) spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanej v 1. rade trovy konania v sume 232,19 € a trovy právneho zastúpenia v sume 11 923,32 € a žalovanej v 2. rade trovy konania v sume 232,19 € a trovy právneho zastúpenia v sume 1 461,30 €. Na základe sťažovateľmi podaného odvolania bolo uznesenie okresného súdu preskúmané odvolacím súdom, ktorý uznesením sp. zn. 11 Co 132/2013 z 25. júna 2014 zmenil výšku priznaných trov konania tak, že sťažovatelia sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanej v 1. rade trovy konania v sume 232,19 € a trovy právneho zastúpenia v sume 5 964,65 € a žalovanej v 2. rade trovy konania v sume 232,19 € a trovy právneho zastúpenia v sume

1 345,64 €. Krajský súd tiež vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľov uznesením okresného súdu

Z princípu subsidiarity, z ktorého vychádza čl. 127 ods. 1 ústavy, vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie svojich práv uznesením okresného súdu, proti ktorému boli sťažovatelia oprávnení podať odvolanie (čo sťažovatelia aj urobili), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu

Sťažovatelia v sťažnosti namietali porušenie označených práv aj uznesením krajského súdu.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných

na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Zásadnou námietkou sťažovateľov je nesprávna aplikácia zásady úspešnosti účastníkov v konaní pri priznávaní trov konania v zmysle § 142 ods. 1 OSP všeobecnými súdmi, keďže v danom prípade podľa ich názoru boli naplnené dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 150 OSP (podľa ktorého, ak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať), keďže trovy konania sťažovateľa nezavinili, tie vznikli v dôsledku zmeny rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, ktoré s ich návrhom súviseli (odlišné posudzovanie existencie nalievavého právneho záujmu).

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v jeho relevantnej časti k tejto námietke sťažovateľov uviedol:

„Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolatelia domáhali jej preskúmania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v 1. a 7. rade je čiastočne dôvodné. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku týkajúcu sa toho, že súd neaplikoval ust. § 150 O. s. p., v tejto súvislosti odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v danom prípade je treba aplikovať ust. § 142 ods. 1 O. s. p., a teda posúdiť úspech toho ktorého účastníka. Odvolací súd má za to, že v danom prípade uvádzané argumenty pre aplikáciu § 150 O. s.

p. neobstoja, pretože bolo predovšetkým na žalobcoch ako žalujú a ako vysvetľujú naliehavý právny záujem na podanej žalobe, ako aj na ich postoji v priebehu celého sporu. Teda odvolací súd nevidel v uvádzaných okolnostiach dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti úspešným účastníkom nepriznal.“

Zmyslom a účelom rozhodovania o náhrade trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnému účastníkovi alebo účastníkovi, ktorému to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy). Aj tieto výnimky sa môžu uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne, takou výnimkou je aj nepriznanie náhrady trov konania celkom alebo sčasti podľa § 150 OSP.

Ustanovenie § 150 OSP umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa účastníkovi, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Aplikácia § 150 OSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 14/99). Pri posudzovaní, či v tej – ktorej veci sú tieto dôvody dané, musí súd vziať do úvahy nielen to, aké sú pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale to, aký bude dopad aplikácie § 150 OSP na (okrem iného tiež majetkové) pomery účastníka

na opačnej procesnej strane (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 18/2012).

Ústavný súd zdôrazňuje, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

Tento záver sa vzťahuje zvlášť na rozhodovanie podľa § 150 ods. 1 OSP, použitie ktorého je výnimkou. Vymedzenie obsahu právneho pojmu dôvody hodné osobitného zreteľa je úlohou všeobecných súdov, a to vždy so zreteľom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Vzhľadom na to ústavnému súdu v zásade neprináleží posudzovať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa umožňujúcich aplikáciu daného ustanovenia, pretože ide o nezávislé diskrečné oprávnenie všeobecných súdov. Je však nutné poznamenať, že úvaha všeobecného súdu o tom, či v danej veci ide o takýto výnimočný prípad, alebo nie (teda že sú, resp. nie sú dôvody na aplikáciu § 150 ods. 1 OSP splnené, pozn.), musí byť v rozhodnutí všeobecného súdu riadne a presvedčivo odôvodnená, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať črty svojvôle.

Ústavný súd nezistil, že by výklad a závery krajského súdu v danej veci boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov

a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné, aby vzhľadom na celkové okolnosti daného prípadu a usporiadanie vzťahov medzi účastníkmi konania sťažovatelia nahradili trovy konania žalovaným v 1 a 2. rade. S ohľadom na nosnú argumentáciu sťažovateľov je namietané uznesenie krajského súdu podľa ústavného súdu primerane odôvodnené a z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v skutkových zisteniach.

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľov ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sa domnievajú, že im vznikla ujma v dôsledku neprimeranej dĺžky a neefektívnosti súdneho konania v ich veci, mohli využiť iné právne prostriedky vyplývajúce z právneho poriadku Slovenskej republiky na odstránenie tohto stavu.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie)

nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Čo sa týka namietaného porušenia ďalších práv sťažovateľov, teda základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd po preskúmaní uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do týchto práv sťažovateľov, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že sťažovatelia porušenie týchto práv v sťažnosti žiadnym spôsobom neodôvodnili. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným uznesením krajského súdu a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, v dôsledku čoho pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa s nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2014